

„הכרתי את בעלי בגיל 13!“

שושנה ובעלה, שלמה בושמי, גרים כבר שנים רבות ברירה צנועה זו — קומה שלישית, כלי מעלית — וטוב להם בה. „ראיתי כבר דירות יפות מאוד וקרות מאוד, היא אומרת, „כל מי שבא לכאן מתפעל מהחום, מהמשהו האנושי ברירה. עוזרת אין לה, לאשה החרוצה הזאת, מנסיון העבר היא אומרת שעוזרות עלולות להיות רבר מטרדי. מקשיבות לשיחות הטלפון, עומרות ומביטות בבעלת הבית, מפריעות לפרטיות שלה. השכנים בבניין, היא מספרת, הם כמו מישפחה אחת גדולה. הם נכנסים, אם מישהו מרגיש לא טוב, באים, מביאים אוכל, או מציעים ללכת לקניות ולעזור.

כמישפחת בושמי-דמארי יש חלוי קת עבודה כרוכה: שלמה, שניהל בעבר את להקת המחול בת-שבע, את להקת הרקדנים החרשים קול ודממה ואת להקת ענבל. ממונה על הקניות. שושנה עושה את כל עבודות הבית האחרות. שלמה עוזר לה כעצות ככל הנוגע לקאריירה שלה. הוא תמיד נרגש מאוד כאשר היא מופיעה, ולכן הוא מעדיף לא ללוות אותה להופעות.

פ. עמ. כאשר שושנה דמארי היתה יוצאת לרחוב, היא היתה מקפידה על הלבוש והאיפור. זה עבר לה. כיום היא יוצאת בהופעה טיבעית, כמו שמתחשק לה. היא נתנה די, היא אומרת, עכשיו היא רוצה לחיות חיים שקטים, לעשות כל מה שעולה בראשה ולפנק את עצמה.

„בזמן האחרון, היא מספרת, מי שרואה אותי ברחוב, לא מאמין שזאת אני. אני רואה את הבעת הניחוש על הפנים — זאת היא או לא? יש כאלה שניגשים ושוואלים. אנשים יודעים שאני הרבה שנים במיקצוע, ומצפים, אולי, לאשה מבוגרת יותר, כבדה יותר.“

„חבל על הזמן במיספרה!“

ד. זמרת הלאומית, שפונקה כבר ככל התארים האפשריים, קיבלה בשנה האחרונה, בפסטיבל-ערד לשירה ישראלית, את התואר זמרת הדור. הפרס שלה לא היה פסל מוזהב, כמו כהליווד, אלא דווקא כובה גדולה של

שירה ישראלית. שוערך לפני כחצי שנה בערד. דמארי כיום סלקטיבית מאוד לגבי המקומות, שבהם היא מופיעה. „אני לא עושה מהאמנות מקור פרנסה.“

הסבתא של ערד

זוהי הבובה ש-קיבלה שושנה בפסטיבל

אהבת הסטודיו של שושנה ושלמה בושמי החלה כאהבת דמארי לזמרת מפורסמת, הפך בושמי לאמרגנה ומנהל-עסקיה.

הוא תמיד חרד שמא משהו ישתבש, ומתרגש גם כשהוא רואה אותה בטלוויזיה והיא יושבת לידו. „זה עולה לו בכריאות,“ אומרת שושנה, בנייהוג הם אנשי-בית. ער לפני שנים אחדות היתה להם כלבה, שאליה היו מאוד קשורים. דאגו לה כמו לתינוקת. אחרי שמתה, בגיל 14, ניסו להתגבר על הצער בעזרת כלבה אחרת, אבל זה היה קשה-כל הזמן היו משוויים אותה לכלבתם האהובה — זה לא אותה

זקנה חביבה, דמות המכונה „הסבתא של ערד.“ את דירתה, ברחוב קטן ושקט בצפון תל-אביב, היא לא הפכה למוסיאון לשושנה דמארי. תעורות-פרס שקיב-לה, מונחות מגולגלות על מדף. היא לא טרחה למסגר ולתלות אותן על הקיר. את קירות הבית מאכלסות בצפיפות תמונות מעשהידיה. יוצא-מין-הכלל הוא רק קיר המיטבה, שאותו מפאר תצלום-ענק שלה.

בני-יורק

שהתה שושנה שנים אחדות, והקסימה את קהלה ביופיה ובקולה. השבועון „טיים“ כתב עליה בהתלהבות.

בגיל חמש, ילדה שובבה. מחמשת הילדים במיש-פחה רק היא ואחיה, סעדיה דמארי, פנו לאמנות.